

ŞÜKRAN YİĞİT • Ankara, Mon Amour!

ŞÜKRAN YİĞİT 1961'de İstanbul'da doğdu, Ankara'da büyüdü. ODTÜ Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu. 2003'te *Ankara, Mon Amour!*, 2004'te *Bir Akdeniz Kedisinin Hatıraları*, 2008'de *Çatıkadı Âşıkları*, 2020'de *Burası Radyo Şarmpol* (2021 Atılâ İlhan Roman Ödülü) ve 2022'de *Bir Kış Yolculuğu* adlı kitapları İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Halen Frankfurt'ta yaşıyor.

© Şükran Yiğit

İletişim Yayınları 870 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 121

ISBN-13: 978-975-05-0115-9

© 2003 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1-13. Baskı 2003-2022, İstanbul

14. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Can Cankoçak - Murat Gültekingil

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hasan Deniz

DÜZELTİ Sezar Atmaca

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ŞÜKRAN YİĞİT

Ankara, Mon Amour!

Anneme ve Babama

Devletin ve tabiatın ortak ve yanlış sorusu şuydu:

– Maveraünnehir nereye dokülür?

Ece Ayhan, "Meçhul Öğrenci Anıtı"

İÇİNDEKİLER

<i>Suna</i>	9
Mayıs 1969.....	11
Alnım cama dayalı, can sıkıntısı ömür boyu:	
Kübra Hanım.....	13
Sokak.....	20
Ömer Dayın geldi!.....	35
Mahalleye dün gece Katrin Denöv taşındı be abla!.....	44
Ankara gezintileri.....	56
Terliklerin düzeni.....	70
Pasyon Abla, Pasyooooon Pasyon!.....	80
Eylül 1969.....	92
<i>Emel</i>	107
Kızılay’da “bir öğle vakti”.....	109
Temmuz - Kitaplarımız.....	123
Ağustos - “Bir günün hikâyesi”.....	128
Eylül 1980.....	134
<i>Ömer</i>	139
“... Ya öyle mi, bu film bizim için oynamıyor demek”.....	141
Aşkın dili Türkçe’ydi.....	145
Madam Litvak anlatıyor.....	158
Artık Ankara’ya gidelim!.....	163

Suna

'60'lı yılların sonları, Ankara... Süreyya'ya yapılan haksızlığın milletçe hepimizi elemden eleme gark edip, mahallemizin kadınlarının neredeyse toplu hezeyanlara kapılmasına, erkeklerinin ise her gün sabah yedibuçuk ajansında Nasır'ın neler yaptığını dinleyip dinleyip yıllardır hasretini çektiğimiz liderin nihayet bulunduğuna inanmalarına beş var, ya da beş geçiyor... Anlayamayacağım kadar uzak, anneler babalar için haberler bunlar... Umrumda bile değil... Keyfim yerinde... Mahallede gazoz kapağı savaşları günde üç partiye çıkmış, köşedeki İtimat Bakkaliyesi'ne iki renkli misketler gelmiş, Bahçeli Köşk'ün inşaatı dalya ihtiyacımıza sürekli cevap vermekte. Günlerim dopdolu geçiyor, üç öğün sokak, o Adyojolikandi ve İndira Gandhi arasında hiçbir bağlantının olmadığından söylenmesinden sonra duyduğum hayal kırıklığını bile düşünmez olmuşum, koşa koşa merdivenleri çıkıyorum, hemen suyu içip geri dönmem lazım, bir dakikadan fazla beklemezler... İşte o zaman duyuyorum ilk defa o sözcüğü, yani kendi gerçek hayatımın içinde ilk defa... Anne anlatıyor Muammer Hanım: "Özkan, Serpil'e âşık olmuş,

her gün aynı şarkıyı çalıyor, sokağın adı çarşı evimiz karşı karşı diye”, koşarak dönüyorum gazoz kapağı savaşlarına, ama bu çarşı sokağı işini not almışım kafama, akşam teyzemin dinlediği, balkon kapısından hafif hafif Ankara'nın esinlerine karışan “Fransa'dan Müzik” programının eşliğinde müşahade edeceğim durumu...Özkan Ağbilerin evi çaprazda karşıda, fakat Serpil meselesi zor, onlar aynı sırada üç ev ileride oturuyorlar, balkondan sarkmam lazım.. Adyojolikandi ve İndira Gandhi yerine bir şey bulmuşum, çok heyecanlıyım, bir yandan da bizim sokağın adının çarşı olmaması hafif bir rahatsızlık yaratıyor, ama boşveriyorum, bu aşk ve çarşı işini çözmem lazım. Siperde bekliyorum, hiçbir şey olmuyor, ilgili balkonlarda hiçbir hareket yok... Yine hayal kırıklığı... Yine gündüz mesaimе dönüyorum.

Sık sık da sinemalara gidiyoruz annemle, Alemdar Sineması'na. Bir akşam annem babama anlatıyor filmi: “Ekrem Bora” diyor “Belgin Doruğa âşık...” “Hayır” diyorum “adamin adı Vedat'tı.” “O film icabı” diyor annem ve anlatmaya devam ediyor “Ekrem Bora” diye... “O sokağın adı çarşı mıydı?” diye soruyorum bir ara anneme. “Yok canım, nereden çıkartıyorsun?” diyor annem...Kafam iyice karışıyor.. Özkan Serpil'e âşık fakat bizim sokağın adı Çarşı değil, Vedat'ın adı da Vedat değil, İndira Gandhi'nin o şarkıyla hiçbir ilişkisi yok, üstelik filmdeki o sokağın da adı çarşı değil...İşte sıcak bir yazın ortasında, Ankara'da böyle giriyor hayatıma o sözcük, üstelik daha Hayat Bilgisi dersi bile almamışken..